

Ἡπ. (Ἰωάνν. Μελιγγ.) γκουτουλώ Ἡπ. γκουτουλάου Ἡπ. (Ἄρτ.) γκουτ'λώ Ἡπ. γουτ'λάου Ἡπ. (Ζαγόρ.) κ.ά. Μέσ. γκανταλειέμι Μακεδ. (Δεσκάτ.) γκανταλνιέμι Μακεδ. (Βλάστ. Γαλατ.) γκανταλνιούμι Μακεδ. (Βλάστ.) γκατζαλνιούμι Μακεδ. (Βλάστ.) γκαρνταλνιούμι Μακεδ. (Βελβ.) γκατιλιέμαι Ἡπ. (Δωδών.) Πελοπν. (Δίβρ.) γατιλιέμαι Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Πυλ. Σιδηρόκ. Τριφυλ.) γκιντιλιούμαι Ἡπ. (Τσαμντ.) γκιντιλιέμαι Πελοπν. (Λιγούρ.) γκιντιλιέμαι Πελοπν. (Δίβρ.) γιτιλιέμαι Πελοπν. (Γαργαλ. Πυλ.) γκουνταλειέμι Μακεδ. (Μοσχοπότ.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. *g á d á l i k u*. Οἱ μετὰ τοῦ -ου- τύπ. πιθάν. ἐκ τοῦ συγγενοῦς καὶ συνων. Ἀλβαν. *g u d u l i s*, περὶ τοῦ ὅπ. βλ. G. Meyer, Neugr. Stud. 2, 65.

Ψαύω συνεχῶς εὐαίσθητα σημεῖα τοῦ σώματός τινος πρὸς πρόκλησιν ἀκουσίου γέλωτος, γαργαλῶ, ἐνθ' ἄν.: Δὲν κοτάνω νὰ πάου κοντά του, οὐλο γατιλιέται Πελοπν. (Γαργαλ. Πυλ.) Μὴ μπᾶς κοντά του, γατιλιέται καὶ θὰ ντοῦ πέση ὁ σίχλος ἀπὸ τὰ χέρια (σίχλος=ὕδροδοχεῖον) Πελοπν. (Γαργαλ.) Μὴ μὴ γκουνζ'λᾶς σ' λέον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μὴ μ' ἀγγίης αὐτοῦ, γκονα'λειέμι αὐτόθ. Τοῦ μικροῦ γκουνταλειέτι πούλν, τοῦ γκουνταλνᾶς κὶ κόβιτι π' τὰ γέλια Μακεδ. (Βλάστ.) Μὴ μὴ *gadaλnᾶς*, δὲ βαστῶ αὐτόθ. Μὴν τὸ γατιλᾶς τὸ παιδί, καὶ λυθῇ ἀπὸ τὰ γέλια Πελοπν. (Βερεστ.) Γατιλιέσαι; (εἰσαι εὐαίσθητος εἰς τοὺς κνησμώδεις ἐρεθισμούς;) Πελοπν. (Τριφυλ.) Μὴ μὴ πιάν'τς ἀπ' τ'ς ἀμπασκάλις, γιατί γκανταλειέμι Μακεδ. (Δεσκάτ.) Μὰ κὶ σὺ μὴ μὴ γκανταλᾶς 'ς τοῦ λιμό, θὰ σὶ δαγκώσουν τὰ χέρια σ' Θεσσ. (Κρούβρ.) Ἀμα σὶ *gadaλᾶ* ἢ λιμός σ', σὶ χουρατεύουν (=μιλοῦν διὰ σέ) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. γαργαλεῦω 1, γαργαλίξω ΑΙ, γαργαλικέω, γαργαλικιάζω. β) Θωπέω Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.)

γκάπ-γκούπ σύνθηθ. γκάπ-γκόπ Κ. Παλαμ., Ἀσάλ. ζωή, 119 γκάπα-γκούπα πολλαχ. γκάπ Θράκ. (Μέτρ.) κ.ά. Λέξις πεποιημένη.

Ἐπὶ τοῦ ἤχου τοῦ προερχομένου ἐκ τῶν κτυπημάτων πελέκεως ἐπὶ κορμῶν δένδρων κυρίως ἢ ἄλλων ξύλων ἢ ἐκ τῶν κτυπημάτων ἀξίνης ἐπὶ τῆς γῆς κττ. ἐνθ' ἄν.: Τί 'ν' αὐτὸ τὸ γκάπα-γκούπα ποὺ ἀκούω ὅλη μέρα εὐτοῦ; Ἀθῆν. Τὸν λέει, γκάπ, πεζεβέγκη, τὸδωσε ξύλο μὲ τ'ς ὀκάδες Θράκ. (Μέτρ.) Φώναζε ἀποπίσω κὶ γκάπ-γκούπ τὸ χτύπαε Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) || Ποίημ.

Καὶ τώρα γκάπ! καὶ γκόπ! τ' ἀρχαιομάχο τὸ λισγάρι σκάφτει καὶ σκάφτοντας ξεθάφτει, τὰ κόκκαλα ξεθάφτει πελώριον συντριμμένον σκελετοῦ Κ. Παλαμ. ἐνθ' ἄν.

γκαπτσούνα ἡ, ἐνιαχ. γκαμπζιούνα Θεσσ. (Κακοπλεύρ.) Μακεδ. (Γήλοφ. Δεσκάτ.) *gabζούνα* Θεσσ. (Γερακάρ. Καλαμπάκ. Μαυρέλ. Φωτειν.)

Ἐκ τοῦ Κουτσοβλαχ. *c á p s u n á* = φράουλα.

Τὸ φυτὸν Χαμαικέραςος ἢ λοφώδης (*Fragaria colina*) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (*Rosaceae*) ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀγριοφράουλα, χαμοκερασιά. β) Ὁ καρπὸς τοῦ ἀνωτέρω φυτοῦ ἐνθ' ἄν.: Θὰ πάου γιὰ γκαμπζιούνης Μακεδ. (Γήλοφ.) Πασάινω νὰ μάσου *gabζοῦνες* Θεσσ. (Καλαμπάκ.) Συνών. ἀγριοφράουλα, γκαπτσούνη, χαμοκέρασος.

γκαπτσούνι τό, ἐνιαχ. γκαπτσούνι Μακεδ. (Γαλατ.) Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαπτσούνα*.

Ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοφράουλας, τὸ χαμοκέρασος: Νὰ πᾶμι 'ς τὰ οὐχτάδια, νὰ μάσουμι γκαπτσούνια (οὐχτάδια = ὄχθες ποταμοῦ).

γκαπτσουνιά ἡ, ἐνιαχ. γκαμπζουνιά Μακεδ. (Δεσκάτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γκαπτσούνα*.

Γκαπτσούνα, τὸ ὅπ. βλ. Συνών. ἀγριοφράουλα, χαμοκερασιά.

γκαράζ τό, σύνθηθ. γκαράζι πολλαχ. καράζ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Γαλλ. *garage* = ἀμαξοστάσιον.

Τόπος, ὅπου ἀνεφοδιάζονται, ἐπισκευάζονται ἢ φυλάσσονται αὐτοκίνητα καὶ ἄλλα τροχοφόρα ἐνθ' ἄν.: Πῆγα τὸ αὐτοκίνητό μου 'ς τὸ γκαράζι γιὰ ἐπισκευή σύνθηθ. Τὴ νύχτα τ' ἀφίνω τ' αὐτοκίνητο 'ς τὸ γκαράζ τοῦ γείτονα, γιατί δὲν ἔχω ιδιόκτητο πολλαχ. Συνών. ἀμαξοστάσιο, σταθμός, συνεργεῖο, συνεργεῖο αὐτοκινήτων.

γκαραζιέρης ὁ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ οὐσιαστ. *γκαραζ* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιέρης.

1) Ἰδιοκτήτης ἀμαξοστασίου σύνθηθ.: Αὐτὸς ὁ γκαραζιέρης ἔχει δέκα τσιράκια καὶ βγάζει λεφτὰ μὲ οὐρὰ σύνθηθ. Νοίκιασα αὐτὸ τὸ ἀμάξι ἀπὸ ἑνα γκαραζιέρη γνωστό μου Ν. Ἑστ. 24 (1938), 1400. 2) Ὁ ὑπάλληλος τοῦ γκαράζ σύνθηθ.: Ὁ γκαραζιέρης τοῦ γειτονικοῦ μας γκαράζ εἶναι καλὸς καὶ τίμιος Ἀθῆν.

γκαρδιαγαπημένος ἐπίθ. Θάσ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *γκάρδιο*ς καὶ τῆς μετοχῆς ἀγαπημένος, τοῦ ρ. ἀγαπῶ.

Ὁ ἐγκαρδίως καὶ εἰλικρινῶς ἀγαπώμενος: Ἄσμ.

Τίπουντι δὲ λιμπίστικα μέσ' 'ς τοὺν ἀπάνου κόσμον οὐσάν τ' ἀδέρφια τὰ καλὰ τὰ γκαρδιαγαπημένα.

γκαρδιακά ἐπίρρ. ἐγκαρδιακά Ἡπ. κ.ά. — Κορ., Ἀτ. 2, 113. — Λέξ. Βάιγ. γκαρδιακά σύνθηθ. *γαρδιακά* Κρήτ. (Πεδιάδ.) *νγαρτζιακά* Κῶς ἀγκαρδιακά Κύπρ. ἀγαρδιακά Θράκ. (Αἴν.) ἀγαρδιακά Κύπρ. ἀγκαρδιακά Θάσ. καρδιακά Θράκ. (Αἴν.) — Δ. Σολωμ., 220 Γ. Ψυχάρ., Ἀγνή, 262.

Ἐκ τοῦ Βυζαντ. ἐγκαρδιακά. Ὁ τύπ. ἐγκαρδιακά καὶ εἰς Ἑρωτοπαίγν. στ. 577 (ἐκδ. Hesselings-Pernot, σ. 480) καὶ εἰς Σομ.

1) Ἐκ βάρους καρδίας ἐνθ' ἄν.: Τὸν ἀγαπᾶ - χαιρετᾶ - τῆς μιλάει γκαρδιακά σύνθηθ. Ἀπαῶ τον ἀγαρδιακά Κύπρ. Ὁ ἕνας 'εἰά, ποῦ 'τομ βετεινὸς βγκάλ-λει 'πὸ τὸν κόρφοφον δου ἕνα τσακχὶ χλαπφωτὸν τξὶ ὀλόχρονσον, δὸ φιλοῦσε νγαρτζιακά τθ' ἤλιε (τσακχὶ = σουγιᾶς) Κῶς || Ἄσμ.

Γκαρδιακά χαροποιήθη
καὶ τοῦ Βάσιγκτων ἡ γῆ

Δ. Σολωμ., 5

Ξάφρον, κ' ἐλαφρὰ πατῶ σας,
καρδιακά σᾶς χαιρετῶ

Δ. Σολωμ. 220.

Καὶ γκαρδιακά ἀναστέναζε καὶ χτύπαγε τὰ στήθια Κ. Κρυστάλλ., Ἑργα, 199, 6. Ἡ σημ. καὶ Βυζαντ. Βλ. Ἑ-

